

Svatý
Alois z Gonzagy,
příklad pro každého.

Navedení ku ctění tohoto svatého vůbec,
zvláště pak k vykonávání šestinedělní po-
božnosti, s připojenou pobožností k svat.
Viktorinu.

Lépe je Bohu sloužiti,
nežli nad celým světem
panovati.

Sv. Alois.

V Litomyšli.
Tiskem Ant. Augusty 1861.

Svatý Alois jest překrásným příkladem všem a každému zvlášť.

rodicům, kterakby své děti vychovávat měli;
dětem, aby se z jeho života učily, která i
ony věkem, moudrostí a milostí před Bohem i
lidmi prospívati mají a mohou;

mládencům a pannám, čímž lepší a cenu ne-
winnosti znáti dává;

bohatcům, kteráž sv. Alois vyptá, jakby své-
ho zboží ke cti Páně užívati měli;

chudobným, žež vzbuzuje, aby při své chudo-
bě nechudšího Ježíše následovali, který chu-
dobu gegich v bohatství nestonalé obrátí;

zdravým, čímž na paměť uvádí, jak drahý,
cenný je čas, v němž s milostí boží působiti
mají;

nemocným a trpícím, čímž na cestu nebeské
trpělivosti a do vůle boží odovzdanosti svítí;
spravedlivým, kteráž sv. Alois na vrchol do-
stionalosti vede;

hříšníkům, žež k poňání probuzuje, aby pře-
drhá duše gegich nezhybnula; anžto on sám
— newinný ten a co anděl čistý mládenec v
přísne řádnosti život svůj trávil! A ne-
nj-liž newinnost aneb poňání cestou do nebe
vedoucí? Nemusí-liž jeden každý z nás po
oně anebo po této cestě kráčet a tak buď
newinnost buď řádnost tohoto mládence ná-
sledovati, pakli svou duši spasiti chce?!—

Uho, sw. Alois gest wzorem, gest přikladem
 všem, wzneseným i sprostým, mladým i sta-
 rým! On však gest i mocným orodovníkem
 před trůnem božím; o čemž přemnozí radošné-
 ho přesvědčení nabyli, kdožkoli se w potřebách
 k němu utíkali a za jeho přimluvu vroucně
 žádali. Množství zážraků, kteráž Bůh na přis-
 mluvu sw. Aloise učinil, welikou k němu wzbu-
 dilo důvěru a Papež Climent XII. — gsa o
 tom zpraven — aby ctění jeho zvelebil, udělil
 plnomocných odpustků všem prawověrcem kře-
 šťanům obogího pohlaví, kdožby

1. na památku 6 roků, které sw. Alois ve
 stawu řeholnickém ztrávil, 6 dní nedělních po
 sobě gdoucích přigetím swátosti poňání a swá-
 tosti oltářní světil, a

2. každého z těchto 6 nedělních dní pobož-
 né rozjímání, oustní modlitby a jiné dobré skut-
 ky vykonal, — kterýchžto plnomocných odpust-
 ků dle výslovného výkladu swatého otce kaž-
 dého dne nedělního nabýti lze!

O gať pozeňnané gest ctění sw. Aloisia
 a gať potřebné w dobách nynějších, an se tak
 snadno a tak lehkovážně na první a poslední
 cíl zapomíná a nepomeyší: že kromě milo-
 wání Boha a věrného genu sloužení
 všeccko na světě gest marnost; a že
 gedného gest zapotřebí, gať již anděl Páně w
 Sodomě Lotowi byl poradil: Spasiž dusi
 svou!

Pročez dusse rozmilá, která tyto věci čteš,
 buďsi čim-koliw na světě — uposlechni mé rady,
 kterou ti dobromyšlně dávám: Zwol sobě sw.
 Aloise za swlástního patrona, cti geg, gať dlou-
 ho na tomto světě prodléwati budeš, k němu

e wššady o přjmluwu utjřagjc, w ctnostech geho geg následugjc. —

Wykonáwey ř wětššimu uctěnj geho šfesti-
redělnj pobožnost řazdoročně — a dogdeš pře-
wědčenj, že tato pobožnost, gař se o tam w
nilostiwém psanj ze Řjma ode dne 7. ledna 1740.
prawj, gest pobožnost diwotworná, an milost
božj na wššecřj prawě ctitele sw. Aloisia zážrač-
ně působj, že i poswěcenj nabýwagj i gistoty bu-
doucjho spasenj. — Řdyž pař ššastně gednou
dořonáš a we společnosti tohoto slawného swa-
tého w nebi se octneš, a my oba, ty a ga, před
trůnem božjim se shledáme; wěru že mě pař tě-
nito slowy radošně pozdrawjš: Řada twá, by-
la moudrá, neboť mi řu spasenj duše posloužila.

Spasenj duše twé — gest celý oumyšl můg,
gest moře žádost a moře za tebe modlitba; oštat-
ně budiž wššecřo ř wětššj cti a sláwě Božj!

Konání pobožnosti k sv. Aloisi.

Modlitba ranní.

We gměnu Boha Otce ř i Syna ř i Du-
cha Swatého ř Amen. Pochwálena, pozdrawe-
na budiš nepřswětěgššj Trogice Božj po wššecřj
wěřy wěřuw!

Sláwa Bohu Otci, řterý mě řwotil;

Sláwa Bohu Synu, řterý mě wyřoupil;

Sláwa Bohu Duchu Swat. řterý mě po-
řwětíl.

W prachu ponřženosti řlečjm před Tebou
Pane a Bože můg! Tys mě této noci na řiwu

zachowati a k novému životu probuditi ráčil,
abych posvěcen milostí tvou spasení dosáhl.

Díky, věčné díky vzdávám Tobě za vše-
cko stvořiteli a zachovateli můj, a s důvěrou
dětskou Tebe žádám: Požehnej mě, abych
tento den k tvé cti a slávě strávil, a všim,
cokoliv mysliti, mluviti, činiti a opomíjeti budu,
Tebe jen zveleboval. Buď neysvětějšj
vůle tvá ode mě na zemi, tak jako od
svatých andělů v nebi vykonávána!

Vše čím jsem a čím vládnu, obětugu,
věnuju Tobě! Všesko — všesko děg se k
většj cti a slávě twogj! —

W Tebe věřím, w Tebe doufám, Tebe
nejvěřš miluji.

Lásku svou nedokonalou spoguji s láskou
neyvěrnějšjch služebnjů twých, wolage k Tobě:
Lásky plným vzdechnutím sv. Ignacia z Loyoly:

O Bože, Ty jsi láska má,
nechť srdce mé jen Tebe zná!
Zadávám Tobě vůli svou,
opoutejž láskou duši mou.

Pamět mou vezmi, vyčiš ji,
ať povždy jen o Tobě ví;
rozum můj, vezmi, osvět jej,
svatou mně mysl uchovej!

Ať vůle má v Tvé rozplyne,
mé srdce Tvým se obvine;
co mám a čím jen vládnu já,
to vše Ti dává duše má.

Nalož dle vůle své se mnou,
pomoz mi k síle silou svou.

Miluj mě Bože, dej milost;
to jest má touha, má radost.

Jsa můj, ve mně si libuješ,
a tím mé štěstí zvěčňuješ! Amen.

Zvláště ale přigmi ode mě, o Bože, milostivě tuto pobožnost, kterouž ke cti věrného služebníka tvého Aloisia konati chce a popřeg, aby mně byla živým pramenem tvé milosti, tať abych milostí tou na rozumu osvěcen a na vůli posilněn tať jako sw. Alois myslil, mluvil, jednal a trpěl! Tento swatý boží budiž mi příkladem, chceť se gemu podobati zouplna. Ty pak, sw. Aloisi, oroduj za mě před trůnem božím a wypros mi milostí, kterých mi zapotřebí, abych Tobě podobně Boha milowati a gemu sloužiti mohl!

Sw. Aloisi, mládenče čistoty andělské! Já nehodný zabírám se w pobožnost k Tobě, pod ochranu přimluwy tvé poroučím; čistotu mé duše i těla mého. Pro etnost andělské tvé čistoty tebe prosím, abys mě neposkvrněnému beránku Ježíši Kristu a geho neyblahoslawněssí matce, panně wšech panen, odporučil a mě přimluwow swou před wšelikým hříchem uchoval. Nedopouštěť tomu, aby se duše má nějakou nečistotou poskvrnila, nýbrž wida mě w pokušení aneb nebezpečnstwí hříchu, odwrať od srdce mého wšeliké nečisté myšlenky a žádosti; wzbud we mně pomyslení na věčnost a na Ježíše ukřizowaného, wtisni hluboko do srdce mého bázeň boží, rozněť we mně lásku boží, abych tebe na zemi následowal a s Tebou

blahoslavenstwj nebesťeho požjmatj; hoden učiněn byl škrze Jezjše Krjsta Dána našeho Am.

Otče náš. Zdráwas Maria. Wětjm w Boha.

K Panně Marii. .

Panĵ a matko má, Tobě gá se zoupna wěnuju a na důkaz mé oddanosti zaswěcugi Tobě dnes swé oči, swé usši, swé usta, swé srdce ano sebe bez ugmy celého. Šsem twůg matko moge dobrotiwá; pročej ochraňug mě co wlastnost, co magetnost swou!

K svatému andělu strážci.

Ty můj strážee, posle s nebe,
nepouštěj mě s očí svých;
za vůdce si volím Tebe,
budiž správcem kroků mých.

Rád bych při svém putování
ochrany tvé hoden byl,
abych cestou k povolání
žádného dne nezmařil.

S ochranou svou při mě bývej,
pakli pokušení zve;
v smrtelném mi pak přispívej
boji silné rámě tvé.

Ty můj strážee, posle s nebe,
nepouštěj mě s očí svých,
za vůdce si volím Tebe,
budiž správcem kroků mých.

Požehneg mě, wšecky moge přislussné a
wšecky lidi na swětě Bůh Otec † Bůh Syn † a
Bůh Duch Swatý † Amen.

Dusse wšech wěrných zemčelých pro milo-
srdenstwí boží ať odpotiwagj w swatém pokoji.
Amen.

Život sv. Aloise v šesteru rozjímání.

L

Alois co dítě v domě svých rodičů.

(Na první neděli pobožnosti svato-Aloisianské.)

Alois narodil se dne 9. března 1568. ve
městě wlašském Castiglione nazwaném: Pochá-
zel z rodu knížecího a jeho otec, kníže a mark-
rabě Ferdinand, byl spolu nejvyšším welitelem
wlašského, králi španělskému náležitého wojska.

Matka jeho nazýwala se Marta Tana a
pocházela z welmi starého rodu sawogského.

Právě tato matka wložila již do outlého
srdce swého dítěte zárodek výborné swatosti.
Neboť ona, počládajíc dítě swé za dar boží,
co prawá křesťanská matka a žena bděla s peč-
liwostí lastawou nad Aloisem, aby geg někdy
Pánu a Bohu swému odwéstí mohla.

„Řězby pať přece wšichni rodičowé děti
swé za dary z rukou božích přigaté“ počládali
je tať w lásce wjrou požehnane wychowáwali,
aby gedentráte na soudu božím na otázku: Ade
gsou ty dítě, které gsem wám swěřil? — — tázagi-
cimu se Bohu a soudci swému radostně odpowědiť

mohli: Gle! Hospodine! tu jsou všechny,
svou vinou neztratili jsme ani jedině!

Čaká tu radost nastane pak rodičům; než
ale pak strážná bude to bolest, pakli že ztrátu
byť i jen jednoho jediného zawinnili! —

S takou tedy svědomitostí mají rodiče
dítě své vychovávat, nezapomínajíce nikdy,
že dítě jejich od Boha jsou a pro Boha jsou!

Dítě pak mají rodiče své „co náměst-
ky samého Boha“ milovati a ctiti, dětěl-
skou poslušností jim přetěžké povinnosti jejich
snesitelnými činiti, cestou ctnosti za nimi kráčet,
a tak již zde na zemi rodičům k potěšení a ra-
dosti, na nebi pak jejich korunou býti! Čakou
to radost museli z toho dobrý rodičové Aloisovi
míti, an se každým dnem hodnějším a pobož-
nějším stával, prosperowage netoliko věkem, ný-
brž i moudrostí a milostí před Bohem i před
lidmi. Už hned za věku neyoutlegšního vznikla
se v něm tak veliká láska k Bohu a k pobož-
nosti, že jej jeho služby, pustivše Aloise jen
na chvíli s očí, ihned v koutku nějakém na-
lezly, kde mace ruce sepiaté, s pohnutlivou sr-
dečností se modlil. Byloť to dítě utěšené, půwa-
bu plné: v pohledu naň pohnul a vzdělal se
každý. —

Aterak se spořádána moga láska k Bohu
a k pobožnosti? — Zdalíž pak i já jiným ku
vzdělání sloužím? —

Bože a Pane můj! Ty o všem wíš, ty
celý můj život nejlépe znáš! O jak málo mi-
lowal jsem Tebe! Ty jsi mě věčnou láskou
miloval; důkazové tvé lásky ke mně jsou ne-
sčitatelné. Můj život, jenž jest tvárcí zrušou
tvých, naděje mého spasení, kterouž mi vyřuci-

tel můg zgednal, ony wolagj se mně: „Sle tať milowal tě Bůh! —“ a gá gsem přece toliť dnj, toliť let ztráwil beže wšij lásky k Tobě! O lásko nestwořená! — zwolal gednou sw. Augustin — proč gsem Tebe poznal tať pozdě, proč gsem tať pozdě Tebe milowati začal! Ach, kterak bych téprw gá wolati měl, an gsem Tebe gij za wěku outlého w domě rodičů swých i we škole poznal — awšak přece nemilowal, ano gij we wěku dětstém Tebe urážel! O gata to neláska! ohawnost gegi tjm brozněgšij gest, čim wice gsem darů lásky božj: swěho těla a duše swé se wšemi silami a schopnostmi gegich ano, i též drahocenného času propůgčené mi milosti, — co toliťchž nástrogů k páchání hřichů prostopássně užjwal!

Bože můg! udeľ srdci mému lítost! Chciť od dneška s fortunowaným zalmistau, powždy a wšsady wolati: Co mám na nebesch a co miluji na zemi kromě Tebe o Bože! — Tebe — Tebe chci milowati po celý wěť swůg!

Awšak býwal gsem i blížnjmu, tu, pohoršenj a proto chci gemu s milostj svou, k powzbuzenj a zwelebenj býti. Příklad sw. Aloise k nowému žiwotu mě od dneška buditi bude; chciť sobě gako on slowo Kristowo k srdci wjiti, genž takto znj: „Acht swětlo w asse swjti před lidmi, aby spatřili w asse stutky dobré, a welebili Otce, který gest w nebesch! —“

Ano Bože, chci se obrátit, obrátit, zouplně: od swěta k Tobě, od zlého k dobrému, od hřichu k etnosti! —

Pomož o Maria! Sw. Alois produť za mě! —

Alois v nebezpečnosti těla i duše.

(Na druhou neděli pobožnosti svato-Aloisianské.)

Otec sw. Aloise, který u prostřed hluchého světa vychován byl, mnoho sobě na duchu a slávě bogomné zakládal. Čtěl i z Aloise wogina a bogomníka odchowati a proto gemu, aby mu k stawu wogenskému chuti dodal, zbraň a wogenské nářadí za hračku dával. Aby pak w něm zwláštní lásku k stawu tomu rozntil, wjal geg kníže Ferdinand do wogenského ležení s sebou, kdežto co neywýšší welitel wogsto přehlíjeti měl, s kterýmž mu na rozkaz králůw wtrhnuti do loupežnické země a fier do Tunisu w Africe nastawalo.

W ležení tom Alois mnoho měsíců ztráwil; než gaťe mu tam i tělu i duši nebezpečnstwí hrozilo! Wogstem ustawičně obklopen, co syn neywýššího welitele ode wšech nad mju ctěn, mage lešťaplně zbrogeni bez přetržení před očima, proudem hluchých radostí unássen, z gedné radowaníky do druhé jmítan, — ach gať tu Alois pobožnému rozgímaní odwyfl, gať to roztržilo se w srdce se mu wedrala, gať se tu nebeská mysl geho rozptylowala! Wšse co tu Alois widěl a slyšel nepřifobilo gemu zábawu toliko, a nobřz du to sámé i tež sám činiti chtěl. Co geg obzwláště těšilo, bylo střilení z děl; tak že se mu zachtělo, aby se w něm zkusil. Pokradmo dostal se wogařům na prach, nabil dělo a wypálil ge; awšak tak nešťastně se k tomu wystřelení postavil, že by geg bylo práde couwnoucí kolo málem rozdrtilo. An nad týmto št-

wota nebezpečím hluboce ztrnul, znechutil se mu wogenský nebezpečí plný stav a to tím více, an mu učitel geho i nebezpečností duši hrozící na mysl uváděl. Slyšával totiž z ust wogáků slova hříšná, všeobecnou pochwalou sprowázená, tať že ge i sám, nechápat ani ohybný význam gegich, opakovával. An mu ale učitel odeizený prachu a opakování oných slov za trestuhodný hřích vykládal: tu poznal Alois, čeho se byl dopustil, nebezpečí duše více geg poděsilo než nebezpečí těla, gež mu při stavu wogenským hrozilo, a proto na dobro od svého wogenského zámyslu upustil.

Rozjímey nyní — kdo tyto řádky čteš — zdaž není i svět podobným táborem, kdež tolikero nebezpečností tělu i duši hrozí! Není to svět, v němž člověk tělem i duši zahynouti může? Bať často se stává, že to, co we světě vidíme, slyšíme, čeho užíváme a nabýváme, toliko duši i tělu k záhubě slouží! O přebuzí světáci! — Byť se i hedwábím odjwali a za stolem lahůdkami pokrytém zasedali, neníť jim při tom opravdu bláze; na bohatství hromadněm sedíce, závidějí mnohému chudáku bohatou spokojenost geho; sedce svěťáckowo plné gest nepokoje, omrzelości a hnusoty! — Svět svým bohatstvím člověka zebračí, smyslnými radostmi geg o pravé a čisté radosti okrádá a člověka po stupních wznesšenosti pozemské k věčnému pádu wede! — Pročez ozývá se k nám te všem výstražný hlas boží: „Nemilujtež svět, ani to co we světě gest! — Svět pomigí i s rozkošmi swou! — Co prospívá člověku, kdyby wesšeren svět zjstal, na duši pak štodu trpěl? — Wěc to nade všecko ney-

žalostněgšš, že we swětě netoližo tělo ale i duše w záhubu přichází! — duše, kterouž Bůh dle obrazů swého stwořil, kterouž Syn boží křesť swou vykoupil, kterouž Duch Swatý milostí swou na křtu swatém posvětil; ona w záhubu přichází; duše část to člověka nevyšlechtilegšš, neydrahocenněgšš — ona ztracena gednou — ztracena gest na věky! Pročež nařloň sluch swůg poučenému a wýstražnému hlasu božimu, genž k tobě nynj i po celý život twůg wolá: „W 3 dalug se swěta — a spas dušši swou!“

III.

Alois odhodlal se k svrchované dokonalosti.
(Na třetí neděli pobožnosti swato-Aloisianské.)

J nechťel Alois woginem býti, byw k tomu prw wůli otcowou ustanowen. Anjže Serdinand honem to na něm znamenal. Osa wšsat muž, genž cenu wšseho opravdu dobrého poznáwal, brzy se upokogil, an widěl, kterať celá bytost synowa wtoucnou bázní boží stwěle záti, wělela pobožnost geho žiwlem ge, prostomilý mje gjm wládne, a tichá samota k neymilegššim lahůdkám geho náleží. Těštil se zatjm tou nadějí, že z něho, neli wogina, přec hodného nástupce w knížecí wládě mji bude, který se gistě o blaho budoucích poddaných blahomyslně postará. Ale ale mysl Aloisowa s myslí otcowou se neshodowala; wolilť Alois následowníkem býti toho, který každého, kdo wěrně za ním kráčí, k nepomigitelné wysošti žiwota wěčného wede a který se takto zaslíbil: „Ade g sem gá + tam bude i učeďnjš můg!“ Uzawčelť Alois

pro Boha wšeho se wzdati, aby mu w službě boží nie pozemského nepřekáželo, uzavřel on snahou po dokonalosti swrchované se zabýwati. A tomu esli život Pána Jezu Krista, tento wzor wšeliké dokonalosti, rozgímal a čím wíce Ježíše poznával, tím wíce geg milował a čím wíce geg milował, tím pewněgi u sebe uzavřel: že celý život swůg wedle přikladu Ježíšowa spořádá.

Dusse přemilá, eož může nad ousmysl tento uslechtilégšjho a wznesšenégšjho býti! Tak žiwu býti gačo Ježíš, gača to wznesšená dokonalost, an sám Otec nebeský o Synu swém dj: „Tento gest syn můg milý, w němž se mi dobře zalíbilo!“ — Kdo se odhodlal za Kristem kráčet, wykonal wěc neyslechetněgšj a ney-wznesšenégšj, kteráž člowěka na wrchol dokonalosti powznáší a zalíbenj božího i lásky boží oučastným činj; než ale odhodlanost k žiwotu, Ježíšowu žiwotu podobnému gest i wěc ney-swětégšj, an Kristus tak swatě žiw byl, že se swých neyroztrpčenégšjch nepřátel tázati mohl: Kdo z wás mě může winiti z hříchů? —

Předsewzetj za Kristem kráčetj osvědčuje mysl nad pomyslenj nezjistnou a hrdinstou, která hotowa gest, — za příkladem Kristowým — že cti a sláwě boží wšeho se wzdati, wšeho obětowati! —

Předsewzetj takowé gest i wěc neypožehnanégšj, an každý kdo s Ježíšem žiw gest, nebeské geho welebnosti a sláwy spoluoučasten gest! — Budte následownjci kohočoliw giného na swětě, bude wám z toho odměna welmi skrowná: — bude wám snad z toho chwála, awšak ta se

gaſo žwuſ w powětrj ztrácj; aneb přjzeň, awſſaſ ta na krátko trwá; a:ieb důſtogenſtwj, awſſaſ ono za hrob s wámi nekrácj; aneb gaſá-ſoli magetnoſt, awſſaſ ona w ſobě tu žalost chowá, že ſe s nj gedenkráté nawždy loučiti máte! Gaſ přebjdnou odměnu poſkytugj nám lidé za to, že gſme wěrnými gegich náſledownjſky byli! a odměna tato tjm bjdněgſſi, tjm nuzněgſſi geſt, poſli že s nj odměnu porownáme, kterou Ježíſ ſwým náſledownjškům chýſtá ſka: Ade gá gſem, tam bude i učennjſ mŕg! — a byt i nebe i země pomínuly, toto zaſljbenj geho nepomine; nýbrž bezpečného naplněnj dogde! Ade Chriſtus od wěků na wěky přebýwá, tam geſt i ſtáneſ wěrných učennjškŭ geho; ſtetſ po wſſecky wěky wěškŭw blaženými oučastnjſky budou geho cti a ſláwy, geho radoſti, geho bohatſtwj i geho nebeſké welebnoſti! —

Rozgimey paſ to malé ſlowjčko: Na wěky! — Na wěky panowati bude s Ježíſſem, kdo s Ježíſſem na krátký čas ſe poſořil; — na wěky wſſeho bohatſtwj nebeſkého požíwati bude, kdo zde na zemi ſrdce ſwé zbožj pomjg-gjicjmu nezaſadal; — na wěky s Ježíſſem w čiſſi neſmrtelnosti oſlawen bude, kdo ſe ani potupou a powrhowánjm, ani pronáſledowánjm a nátjſky ſwětákŭ ſ newěrnosti ſwěſti a od Ježíſſe odloučiti nedal! —

Wečně wzneſſeným, — wečně bohatým — wečně blaženým zůſtává — kdo po krátkou tu dobu žiwota za Ježíſſem krácj a geg náſleduge! —

IV.

Láska sv. Aloise k Marii Panně.

(Na čtvrtou neděli pobožnosti Svato-Aloisianské.)

Alois rozgfmal život Pána Krista; flečj-walt před obrazem ušřjžowaného hogné slze pobožnosti proléwage. W životě pať Pána Jezu Krista poznal i Marii, poznal w nj matku, která pro swou wroucnou lásku weliké moci dosáhla, tať že swou přjmluwou u Syna swého wšsecko může. Tuto matku etil s dětěnstou přjstulností po celý život swüg, za to pať i diwotwornou ochranu gegj powždy wššady sám na sobě zkoussel. —

Pomysli-li na Marii Pannu, aneb zaslechl-li gengmėno gegj; patřil-li na gegj obraz aneb ř nj-li se modlil; roznjtila se pať po řždě nowá w něm a wroucněgšj lásta ř matce neypožehnaněgšj. —

Ani na cšťách, ani w churawosti, ani mezi nepřdůležitěgšjm zaměstnánjm pobožnost ř Marii nezanedbáwal.

Swáttowé gegj byli mu dnové radostnj, gež s uctiwostí dětěnstou swětíl. Powzněsti se až ř gegjm etnostem, to bylo geho snahou; zwláště pať zaljbi-la se mu na Marii Panně čistota a newinnost. Čistotou a newinností Marie Panny byl tať welice progat, že fleče geděnkrate, w horliwou pobožnost zabrán, před obrazem gegjm, slib čistoty složil, gegž po celý život swüg wěrně zachowáwal. A wěru nepřrásněgšj a nepřřtwostněgšj ozdobou Marie Panny gest gegj čistota a newinnost! Etnosti tyto gi za řrálowna wššech panen powýšsily, o njž zouplna platj slowo pšma: „Celá řrásná gšj a pořřřtwrnř nenj na tobě!“ — ano čistotou a newinností swou powýššena gest za řrálownu an-

dělu, swatých a celého nebe! — Cti pať i ty co
 dítko, Marii matku svou! — budiž gi dítětem wěr-
 ným! — Ohlídni se na ty, kteří w cirkwi katolické
 swatosti dosáhli a shledáš, že wšickni giž hned
 od časů aposstolských horliwě Jezissi se klaněli,
 přitom pať i horliwými ctiteli Marie Panny byli.
 Že pať ctěnj Marie Panny požehnánj přinássi,
 to nám dosvědčugi gmena, které křesťané od ga-
 žiwa matce Páně příkládali a sice: Uzdrawenj
 nemocných, potěšenj zarmoucených, ou-
 točisstě bťissnjků, pomocnice křesťanů,
 bráno nebeslá! Zwlastě ale dj sw. Bernard:
 že to wěc neslýchaná, aby byla Maria řdy toho
 oslyšela, kdo se k ni utíkal; a sw. Peter Dami-
 anský wolá k Panně Marii: Tobě o Maria
 dána gest wšeliká moc na nebi i na zemi,
 nic Tobě nemožného nenj! an, gať sw. Bo-
 nawentura dohládá: Nymocněgšj Pán při
 nj ge, strze něhož a s njmž gi wšecko
 možná! —

Cti tedy Marii, cti gi každodenně, i tať ty
 diwotwornou Marii ochranu a pomoc sám na sobě
 zkusš. Awšak cti gi tať následovánjm gegich
 ctnostj! — Budiž gi podoben we wjře, kterouž ona
 wšecko za prawé měla, co gi Bůh zgewil; též i w
 gegi nepodwratné naděgi, kteráž gi niřdy ani w
 neytužšich zkouškách neopouštěla; i též w gegi
 lásce, kteráž gi k wůli cti a sláwě boží, gaťož k ugi-
 štěnj spasenj lidského těch neywětšich obětj, schopnou
 učinila; — křáček za ni i cestou pokory, neboť ona
 se, gsouc z rodu králowského, toliko d jwť o u
 Páně nazýwala a wůli boží we wšem podro-
 bila; uť se od ni, kterať čistotu dusse a neposkwr-
 něnost těla zachowati, neboť ona w tiché komůrce oša-
 měla w Nazaretu žiwa gsouc, tam se též modlila a

již nad zgewenjm se anděla celá poděffenjm trnula! — Uteč se pod ochranu Marie Panny, sobě gi za matku zwol, wěnuj gi i tělo i duši swou, modli se každodenně s wroucnou pobožností, pozdrawenj angelsté; a modle se zpomínej na gegj ctnosti, swět gegj swátky přigsmánjm těla Páně, bobožnost růjencowou wykonáwey horliwě, an tě pobožnost tato pořádě s Marii Pannou blížě přáteli! po pozdrawenj angelstém ráno a wečer následugjej modlitbou k matce nebeské se přiblassug: „Panj a matko má, tobě gá se zcela obětugu a na důkaz mé oddanosti zaswěcugi tobě swé oči, swé uši, swé usta, swé srdce, zaswěcugi sebe celého. An tedý, matičko přemilá, tobě náležjm, opatrug mě, ochraňug mě gačo swou magetnost, gačo swé gměnj! “ —

V.

Svatý Alois volí sobě stav.

(Na pátou neděli pobožnosti Svato-Aloisianské.)

J přiblížil se čas, aby se Alois k něgakému stawu odhodlal. O gač on se tenkrátě k bohu modlil, wal žádage, aby geg milost božj oswjtila a posilnila, tať aby wůli božj poznal a poznanou, děg se co děg, wždy wěrně plnil.

A gač šťastně bylo odhodlánj geho! — Zwoil sobě Alois staw kněžský a do swatého řádu tovaryšstwa Ježíšowa wstoupil, obřázaw praw swé ranstwj bratru swému Rudolfowi a pohnuw odpougejm srdcem swého otce prostředkem nepřetržitě žalostně modlitby, až přece posléz otec, nedbage wše na ctizádošť a časné ohledy, k žádosti synowě přiswědčil. —

Swětšýmli očem na to hledjme, tudíž wy-

znati musíme, že Alois tenkrát mnoho, přemnoho obětoval; vzdal se knížecí koruny a všeho bohatství i všech radováněk světa; nuž ptejme se se sw. Aloisem: Co prospívá k věčnosti býti bohatým? an to, co člověku svět poskytl aneb ještě poskytl, s sebou na věčnost vzíti nemůže; an na věčnosti slovo Kristovo naplněno bude: Každému, kdo pro mě domow, bratra aneb sestru, otce aneb matku, ženu, dítě aneb role opustí, bude nabraženo stonásobně životem věčným! an se nám na věčnosti za každou z lásky k Bohu vykonanou obět nestonale odplatí dostane! —

Pomyslením na věčnost stává se každá obět snadnou, všeliké přičinění a namáhání nesitelným!

Pročž rozvažuješ-li křesťane svůj život, své myšlenky, mluvený a gednání, na věčnost přitom pomeššleg.

Ano při každém podniknutí táž se sám u sebe: Co mi to prospěje k věčnosti? Co mi to prospěje, an všechno pozemské opustit, s celým světem se rozloučiti a před soudnou stolicí boží se postaviti musím; ortel pak soudců rozhodne nad mou celou věčností! — A čeho si budu as tenkrát přát? — O zagisté že na věčnosti budu sobě s celou rozkouzeností takto přát: O kěz bych byl mnoho dobrého vykonal, milosti boží moudře užíwal, swátosti k posvěcení svému horlivě přigímal; o kěz bych byl vždy gen spravedlivě gednal a hříchů se warowal; kěz bych se nebyl k vůli Bohu, nebi a mému spasení nijádné oběti hrozil! Křesťane! gať sobě gedenkrát na věčnosti přátí budeš, abyš byl žiw býwal, tať budiz žiw giž nynj! — giž nynj, an tobě ginať svědomí twoge mnohou wěc

vytýká — to pať má tobě pohnutkou k mou-
řegššmu žiwotu býti, aby ses gednou, až noc
mrti nastane a ráno wěčnosti se rozběšne,
uzřostj nemusel chwěti před trůnem wěčného
oudce!

Mjwep tedy wždy tu otázku na myšli: Co
ni to prospěge k wěčnosti? Čas žiwota
wždy s wěčností porownáwep a powaž:

Zde wšsecko pomigitelné ge — tam
pať nepomigitelné; — tu na swětě gest
as zasswánj, tam čas sšlizenj; zde na
emí zápas — tam na wýsošti wstěžoslá-
va; nynj ge doba zkoussšty — tam pať
wdměny — země gest-cizina — neb pať
prawý domow; časnost přináššj mozol-
nou práci — wěčnost téprw hodománj!

© časnosti! — © wěčnosti!

V.

Svatého Aloise utrpení a smrt.

(Na šestou neděli pobožnosti swato-Aloisianské.)

Roču 1587. složil Alois řeholnj sliby a tať-
to se w rozkwětu swého žiwota, nebyw gestě
doupna 20 let stár, službě božj na wždyčty wě-
rowal!

W tichu klášsternj osamělosti bylo Aloisowi
newyslowně blaze — dostalť se na místo swého
njru. Tať gaťo prw, než byl do řehole wstou-
pil, w poťánj co neppřisněgššim tráwil tu ži-
wot swąg; tímto pať trnjm řagienosti netoliťo
řonťol chťchů udnssen byl, anobrť i řwjtřo bo-
humilých ctnostj wzniťalo, rostlo a zafwsta-
lo! —

Gať horlivě on se modlil, o Bohu a božských věcech rozgímal; gať wěrně on powinnosti powolání swého zastával; s gaťou to potrou ku každému se měl a gať neunaweně po dokonalości dychtíl! — Takto se stal Alois giž z gara swého žiwota miláčkem božím, genuž se té zwláštní miloști dostalo, že záhy k swatým nebeským náležel.

Roku 1590 powolán gest Alois do Ājma, aby tam cwičenj bohomluwecké dokonál. Sned rof na to panował w Ājmě mor a mezi neyhorlivěgšimi obsluhowateli morowou ranou poražených byl i náš Aloisius. On nemocné wpučował a napomínal, tomu počem, ginému léky podával, giného zase těšil a opět giné umýwal, lože gim urownával aneb k smrti ge připrawował. W službu lásky celý zanjeen, zachwácen byw morowou ranou, dne 2. března 1591 na lůžko chorobnj položiti se musel. — Nemoc ta s takowou prudkostí se denně rozmáhala, že se s ouzkostí brzké skonání swatého mládence předwjдалo.

Beze wšeho průtahy, s radostí newypflownou počal se Alois k smrti připrawowati a za udělení swatých swátostí úpěnlivě prosil. Byl to právě sedmý den, co se gest roznemohl a spolu den geho rozenin, an pln pohnutlivé, nebeské pobožnosti zaopatřen byl. Kolem lože geho wšecko se w slzách gen ztápělo! — Na obličej geho rozložil se nebeský mjr, po němž toužil; nad swět powznesen, přál sobě w nebeské vlasti se octnouti. Ljbiło se wšak Bohu, aby déle tupěl; neboť nemoc geho se w žrawou zimnici obrátila.

Po celé tři měsíce Alois w bolestech ležel,

elo proležené bylo sama bolest; on wšak sobě
estýřkal; přiwětivost a wšidnost geg neopustila;
ižádný léč se mu neprotiwil; neboť, kterak
mu mohlo odporným býti, co se tak
bohu líbilo?

Diwage se rozgimawě na obraz uťřžowa-
ného spasitele, s pláčem pohnutliwým swaté
ány Ježíšowy líbal. — An den ode dne wíce
wíce slábl, hodlali lékařové, že sotwa 8 dní
pýtwá. Ušlyšew to, celý rozweselen obrátil se
k Alois k gednomu ze spolubratřj křa:

„Slyš, gařou mi to radostnou nowi-
nu powjdagj, za 8 dní mám umřjt.“

Křjžek swůg položil si na prsa a tak po-
lednj dni swého žiwota w toužebném očekáwá-
nj smrtelné swé hodinky ztráwil.

A ona nedala na sebe dlouho čekati;
smého dne po božjm těle šťastně mu odbila.
Iďž se giž k večeru schýlowalo, tu pužen swa-
ou žádostj prosil, aby se mu gestě gednou
hleba andělského na cestu podalo. — A gedno-
nu pař předstawanému swé řehole radostně pro-
mluwil: „Ctihodný otče! gá se giž ubj-
ám. — A kam? Alois, kam? tázal se mnich.
— Do nebe! odvětil Alois. S nastalou no-
j, nastalo i geho umjránj. Ležet, mage oči k
nebesům obráceny, se swatou wroucnostj obraz
křžžowaného k prsoum tiskl, — wzdychaje o-
řet a opět; „Přegu si rozloučenu a s
Ježíšem býti! Pane! w ruce twé po-
oučjm ducha mého!

Aynj pař wíce promluwiti nemohl, obličej
mu zbledl, studený pot geg polil, blížkou smrt
powjdage!

Ař na minutu před samou smrtj wrátila

mu lásta k spasiteli, lásta moenějši nežli smrt, ztracenou řeč; hlasem owšem hynoucím, owšad přec srozumitelným wyřkl gestě několikráte: Ježíši! Ježíši! — a tak blaženě skončil w Pánu, — pogmenowaw gestě toho, s nímž rád dugo se nyní na věky! —

Bylo to 21. čerwna 1591 — mezi 10. a 11. hodinou w noci, když tento angelický mládenec, gsa 23 let, 3 měsíce a 3 dni star, swág swatý žiwot na zemi dořonal, aby na nebesích blaženěgi žiwu býti počal. —

O gať krásná a řwostná gest smrt sprawedliwého! — Gestíť to slawné zawstání do nebe — přechod do domu otcowřého! I také tobě křesťane, a tak i též každému, bude tou samou cestou z časnosti této bránou hrobou na wěčnost giti. „Každému člowěku určeno gest: gednou zeměiti!“ —

Ač tobě wědomo není, kdy a kde zemřeš, to přece gistotně wíš: že gednou beze wšij pochýbnosti! — A řterak si as zeměiti přegesh? Neníliž prawda, že bys tomu byl rád, abys umjrage k potěšení těch, gež budeš opouřstěti, a sobě k upokojení zwolati mohl: „Gdu do nebe k otci, abych s ním přebýwal na wěky!“ — Gať to řtěstí: Přigiti k otci a na wěky u něho býti! A není naproti tomu neřstěstí wěřřijho, nežli: Přigiti k otci a od něho na wěky zawřženu býti! —

Přwřřijho dostane se wšsem, řdo gaťo Alois dobrými dítky božími byli; — druhého pať těm, řdo si gměna dítka nezřárných zasloužili!

Odřhodley se tedy od nynějšta, že Boha, co nepleřřijho otce swěho milowati, geho nepřswětějši wůli na zemi tak gaťo andělé w nebi

lniti, spáchaných hříchů opravdu želeť, za ně
 ošánj činiti a všeho násilj užjwati budeš, abys
 rálowstwj nebesťe uchwátíl. Budiž tedy žiw ga-
 o sw. Alois, aby se žiwot twůg Bohu líbil a
 konánj twé blažené bylo! abys gsa žiw co dítka
 dárné, umjrage k otci swému k wěčnému s njm
 řebýwánj odcházel! — Amen.

Hodinky k sv. Aloisi z Gonzagy.

Příprava.

1. Shledni na nás Bože s nebe,
 kterak my za svítání
 v Aloisiu ctíme Tebe
 při pobožném zpívání.
 Aloisovu mysl čistou
 milost boží zplodila;
 nevinnot jej cestou jistou
 k slávě doprovodila.
2. Příklad jeho kam zasvíťí,
 tam již nikdo neklesá;
 čistoty kdo rozkeš cítí,
 celým srdcem zaplesá.
 Takté milost květ mladosti
 Aloisovi zahřála,
 že i zrnka krásných ctností
 každoročně dozrála. —

Modlitba.

Wšemohoucí, milosrdný Bože! shledni na
 ás co otec lastawý a přigmi milostiwě tuto
 asťi pobožnost, řterouž k twé cti a slávě, k
 ctěnj neyswětěgšj a neposřwcněné Marie Pan-

ny i též twého swatého služebníka Aloise konati chceme. Předegdiž milostj swou modlitbu nassi, sprowazeg gi pomocj swou, aby s Tebou počala i s Tebou se skonávala. Modlitbu tuto obětugem Tobě na poděkowánj za wšsecka přigatá dobrodinj, zwláště pať za wšsecky milosti, kteréz gšl sw. Aloisowi a na geho přjmluwu i schowan-
cům geho uděliti ráčil; prosjme i též w neyhlub-
šj pokore za to, abychom, dobrotiwý a štědrý Bože, strze weliké zásluhy tohoto swatého těch milostj oučastni byli, gařých nám a giným zapo-
třebj gest, abychom wšsichni tebe milugice žiwi byli i umjrali a tať Tebe zároveň s wywoleny-
mi twými wěčně chwáliti a welebiti mohli. Amen.

Na úsvitě.

Obliba v nepoškvrněnosti.

V. Otewříž o Pane! usta moge.

R. Aby chwálily Tebe.

V. Bože ku pomoci mé wzežři.

R. Pane ku pomoci mně přispěg.

Sláva Bohu Otci i Synu i Duchu Swa-
tému. Jakož byla na počátku, tať budiž nynj i
wždycky až na wěky wěkůw. Amen.

Chwalozpěv.

3. Pozastav se nebes ráji!
v těle lidském přebývá
duše čistá co květ v máji,
líbou vůni rozsívá.
Skutek i řeč Aloisova
nevinností zakvítá,
jakoby v něm angelova
duše byla ukryta.

4. Lilium je krásné sice
slunečkem ozářeno:
Aloisu však v oči, v líce
čisté nebe vloženo.
Čisté způsoby a mravy
s bázlivostí panenskou
nevinnosti význam pravý,
rozkoš nebešťanů jsou.

Slovo na poučenou.

Ó gať krásné gest poľolenj čisté w gasném
leřtu ctnostj swých! Nesmrtelná zagisté gest pa-
mátka geho; neboť i u Boha známá gest i u li-
dj. (Aniha Moudrosti Cap. 4.

V. Blahoslaweni čistého srdce (Mat. 5, 8.)

R. Neboť oni Boha widěti budou.

V. Pros za nás sw. Aloisi.

R. Abychom hodni učiněni byli zařlřbenj
Křistowých.

Otče náš rc. Zdráwas rc. Sláwa Bohu
Otcí rc. rc.

Modlitba.

Ó Bože čistých duřj milowněe, gehořto mi-
lořti sw. Alois panickou čistotu swého srdce až
do řonánj řiwota swého bez pořřtwrny zachor-
wal; propůgč, abychom i my milořti twou po-
řilněni a přjřladem andělřřého mládence powřbu-
řeni, tať drahocenné ctnořti sobě nade wřředko
wážili a ani toho neymenřřjho se nedopuřřtili, řim
by poruřřena býti mohla, bychom ouplnou těla
i duřře nepořřřtwrněnořřti, twé lářřty a wěčného
patřřenj na bořřřřou twogi twář hodni učiněni
byli. Amen.

Hodinka první.

Pokání a kázeň.

V. Bože bu pomoci mé vzžeti.
R. Pane bu pomoci mně přispěg.
Sláva Bohu Otci rc.

Chvalozpěv.

5. Nač ty rány, bolu místa,
z nichž krev proudem vytíká;
proč pak dítko sobě chystá,
co má tryznit hříšníka? —
Hříchů nevábí jej vnada,
zlomyslnost nehněte;
a přec smyslnosti hada
tepe ruka dítěte.
6. Saháš-li ty nevinnosti!
k takovému pokání:
jaké já své spuščenosti
uchystám potrestání?
Dítka s nevinnosti vнадou
sjednotilo kázně bol:
hříšníci! ty se svou vadou
doživotné kání zvoli! —

Slovo na poučenou.

Atetiž pať gson Kristowi, ti tělo své utř-
žovali s hříchy a s žadošmi. (Galat. 5, 24.)

V. Duch strouffený gest obět Bohu milá.

R. Srdcem strouffeným a pokorným Bože
nezhřziš. (Žalm 60, 19.)

V. Pros za nás sw. Aloisi.

R. Abychom hodni učinění byli zaslibení
Aristotových.

Otče náš zc. Zdrávas zc. Sláva Bohu
Otcí zc.

Modlitba.

Ó velický Bože! nebude nám příklad ne-
winného a přec řagického Aloise gedenfráte k na-
šemu zawržení? Ani stín hříchů geg nezastihl a
přec celý život swůg w neypřisněgšší řagickosti
ztráwil; my pať, hříchů těžké páchagice, o pořá-
nj ani slyšseti nechceme. Ó wezmi nám srdce tať
zatwřelé a dej nám ducha ochotné řagickosti,
abychom, an gšme cestu newinnosti opustili, ale-
spon po cestě pořánj k Tobě přigiti mohli. Amen.

Hodinka třetí.

Pohrdání světem.

V. Bože ku pomoci mé wzejti.

R. Pane ku pomoci mně pospěš.

Sláva Bohu Otcí zc.

Chvalozpěv.

7. Světák v náruč světa letí,
klamný svět má za svůj ráj :
nebudou mu závidětí,
kdo v svém srdci Pána maj ;
snadnoť jim je pohrdnouti
trůnem, kmentem, korunou ;
ztráta těch je nezarmoutí,
s vírou jinam k trůnu jdou.

8. Pro záchranu newinnosti
světa hlukot, svod a kvas.

opouští a ve svatosti
v klášteře chce trávit čas.
Odstup světe se svou pýchou,
jinému svou přízeň dej!
chci já kráčet cestou tichou
o samotě jedinej! —

Slovo na poučenou.

Nemilugte swěta ani těch wěcj, kterěz na swětě gsou. Milugeli kdo swět, neni lásky otce-
wy w něm. (1. Jan. 2, 15.)

V. Swět se swcu rozloží pomigj.

R. Kdo ale činj wůli božj, zůstává na wě-
ky (1. Jan. 2, 17.)

V. Pros za nás swatý Aloisi!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbenj
Kristowých.

Otče náš rc. Zdrawas rc. Sláva Bohu
Otcí rc.

Modlitba.

Ó Bože, který slabé a světu oddané srdce
k nebeským žádostem powznášjš, zpřetrhej swaz-
ky, gimiž k tomuto světu poutání gsme, uchowey
nás před wšelikou nástrahou swodného swěta;
nauč nás zaslepugicjm lestem marného zbožj po-
hrdati, gedu plně radosti swěta nenáwiděti a
wše, co nám swět schwaluge, Jezissi k wůli za
ničemnost počládati. Nemohoucí za příkladem sw.
Aloise swět zouplna opustiti a Tebe w osamě-
losti hledati, žádáme wroucně, abychom gsouce
živi na světě, swěta se zdalowali a žádánj i tou-
ženj své tam obrátili, odkud nám statky nepo-
migegicj a prawé radosti kynou. Amen.

Hodinka šestá.

Láska k Bohu.

V. Bože bu pomoci mé wzejti.
 R. Pane bu pomoci mně pospěš.
 Sláva Bohu Otci zc.

Chvalozpěv.

9. Plápolem mu láska žhavá
 téměř srdce ztrávila;
 plápolat však neustává,
 an se Bohem sytila.
 Vzplaňte touhy, vzplaňte přání
 jedním lásky zánětem;
 neznát mezi milování,
 jehož Bůh jest předmětem! —
10. Serafini s nebe spějte
 ve váš sbor ať usedne:
 aneb rač tam potvrďte,
 sámť on k vám se pozvedne! —
 Duše! hleď již výhost dáti
 světu, rozdrť pouta své,
 nad Boha-li můžeš znáti
 hodnějšího lásky tvé? —

Slovo na poučenou.

Milowati budeš Pána Boha swého z celé-
 ho srdce swého, a ze wššj dušse swé, a ze wššj
 myšli swé. Toť gest neywětšj a prwnj přikázánj.
 (Mat. 22, 37.)

V. Bůh gest lásta.

R. Kdo zůstává w lásce, w Bohu zůstává.
 (1. Jan. 4, 16.)

V. Orodug za nás swatý Aloisí.

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbenj Kristowých.

Otče náš zc. Zdráwas zc. Sláwa Bohu Otci zc.

Modlitba.

Bože, ty půwode wšeho dobrého, obsahu wšeliké dořonalosti, krásu pradawná a přec wždy řwětoucí! Co gest nám nebe bez Tebe, čeho nám možno na swětě přáti, nemáme-li Tebe? A hle! gař chladně mělo se až doposawad srdce nasse k Tobě! Jař často gsme se prohřesili proti Tobě! Weliký Bože! odpusť nám neshřastným, za to Tě prosíme práwě pro tu samu lásku, řterouž nehodné dítřky swé milowati nepřestáwáš. Prame- ne nepřístřij lásky! rozněť srdce nasse tjm nebesřým plamenem, gimž srdce andělsřého mládence Aloise zahorelo; tento swatý zápal nechť w nás wšelikou nářlonnost k swětu a k hřřchu ztráwj; naplň nás žádostmi nebesřými, abychom se, po cestě přikázanj twých wěrně řráčegjice, Tebe uraziti báli, a ničehož wjce nežádali, leč Tobě se řljbiti a s Tebou wěčné blaženosti požjwati. Amen.

Hodinka devátá.

Pobořnost k ukřiřzowanému Ježiři a k nejsvě-
tějši swátosti oltární.

V. Bože řu pomoci mé wzejři.

R. Pane řu pomoci mně přispěg.
Sláwa Bohu Otci. zc.

Chwalozpěv.

11. V ranách Krista ponorený
usty, srdcem, očima,

pobožností rosnícený
 muka Jeho rozjímá.
 V pláči úlevném se ztápí,
 bol svůj chce vyplakati;
 a pak roztouženě kvapí
 tělem Páně okřáti.

12. Jakým blahem duše čistá,
 jakým štěstím oplývá,
 když přijala tělo Krista,
 sám Bůh když v ní přebývá!
 S plácem i my požehnaně
 ku kříži pohlížejme,
 nasyceni tělem Páně
 k nebesům pospíchejme! —

Slovo na poučenou.

S Aristem uťjžowan gsem. Žiw gsem
 pať giž ne gá, ale žiw gest we mně Kristus.
 (Galat. 2, 19. 20.)

Andělským pořmím řmil gfi lid swüg Pa-
 ne a posílals gim bez gegich práce chleb s nebe
 hotowý. (An. Moudr. 16, 20.)

V. Wezměte a gezte. —

R. To gest tělo mé! (Mat. 26. 26.)

V. Pros za nás sw. Aloisi.

R. Abychom hodni učiněni byli zaslibenj
 Aristowých.

Otče náš zc. Zdrawas zc. Slawa Bohu
 Otci zc.

Modlitba.

Božstý spasiteli náš! řdež by měli řřestane
 řastěgi a radostněgi prodlěwati, ne-li u řřjže, na
 němž gfi, wyřupiteli náš, pro řpasenj lidřřé pře-

trpce dořonal; ne-li při těch řtwostných hodech, kterěj nám twá láska připravila. Ussat ha-
nebná gest lhostegnost nasse! Říj twúg s oč
řwých pouřtíme, aneb necitelně naň poblížíme;
Ty nás k stolu řwému woláš, řwé řwaté tělo a
řwatou řrew řwou nám podáváš, my ussat ne-
přicházíme. Zahanbeni řtogíme před Tebou, při-
pomnagice sobě přiklad outlého mládence, který
řwěta řouzlem obřlopen, toliřo před řříjem twým
utěchy pohledával a gen tenkrát radostné řly
proléwal, řdyž Tebe w neyřwětěgřř řwátosti při-
gmouti mohl. Božřř řpasiteli náš! wzbud, ó
wzbud tuto pobožnost, tuto řwatou žádost w
řrdci wřřech řřestřanů, wzbud pař gi zwlášřtě w
nás! Budiž to pomoci twou od dneřřta neyhor-
liwěgřř řnahou nassř, abyřom řastěgi dobrodinř
twěho řříže a milosti negřwětěgřř twé řwátosti
u wroucné pobožnosti oučastnými býwali a pař,
na Tebe w nebesřch w plné welebnosti twé pa-
řřje, s Tebou ře na wěřy radowali. Amen.

Podvečer.

Pobožnost k Marii Panně.

V. Bože řu pomoci mé wzeřři.

R. Pane řu pomoci mně přispěg.

Sláwa Bořu Otci řc.

Chvalozpěv.

13. Dřtko tvé i twěho Syna
tebe matko miluje;
netřří je hřřichu vina,
v řistotě si libuje.
Sotva ře své usta robě
k řeci poodemknulo,

Maria! hned z lásky k tobě
slib panenství vyřknulo.

14. Pomoc tvoje divoplodná
v dítko hrdinství vlila;
tak že Aloisu je svodná
světa rozkoš nemilá.
Kdo se vroucnou horlivostí
Ježíšovi věnuje,
ten podobnou horoucností
Jeho matku miluje! —

Slovo na poučení.

Já jsem matka krásného milování a bázně
boží a poznání a svatě naděje. Přistupte ke mně
všichni, kteříž mne žádostiví jste a od plodů
mých naplňte se. (Želez. 24, 24. 26.)

V. Ježíš řekl matce své: Gle syn twůg!

R. Učenníkowj pať prawil: Gle matka twá!

V. Pros za nás swatý Aloisi.

R. Abychom hodni učinění byli zašlbenj
Křistowých.

Otče náš rc. Zdráwas rc. Sláwa Bohu
Otcí rc.

Modlitba.

Ó Bože, který jsi w srdce sw. Aloise tať
outlou lásku k Marii Panně wliti a gemu na
přimluwu této nymilostněgšj matky přemnoho
zwláštjných milostí uděliti ráčil; dežž i nám u-
přimnou a dětěnstou lásku k matce nepossřwe-
něnosti, abychom za krásným příkladem gegjm
wěrně bráťeli, gegj ochrany hodnými se stali, a
na gegj mocné orodování před wšelikým hějchem

i wšelikým neštěstím gať na těle tať na duši
uchowáni byli. Amen.

Doplněk.

Odplata, které sě sv. Aloisi pro swatost jeho
dostává.

V. Bože řu pomoci mé wzejři.

R. Pane řu pomoci mně přispěg.

Sláva Božu Otci rc.

Chvalozpěv.

15. Ejhle! vonný kvítek ctnosti,
sořva že se rozvíjí,
v jaro-krásné spanilosti
vadne, v hrobě pomijí!
Díky Tobě, vládce světů!
žeš mu zvaďnouti nedal;
že jsi ve plném mu květu
v nebes ráji kvísti přál!

16. Korunou jdi, swatý boží,
čelo svoje ověňčit;
kdo se takto v hrob položí,
nemůž blaženějším být.
Procházej se v nebes kráse,
jž Tě Pán Báh ozdobil;
neboť ty jsi v krátkém čase
mnoho, mnoho působil! —

Slovo na poučenou.

Starost jagisté ctihodná gest ne dlouhowě-
řá ani počtem let zečtena; nybrž která moudrost

za wlasý ssediwé a newinnost za dlouhý wěť po-
kládá. (An. Moudr. 4, 8.)

V. Dořonal pouť swou.

R. W frátřku wyplnil časý mnohé. (An.
Moudr. 4, 13.)

V. Pros za nás sw. Aloisi.

R. Abychom hodni učiněni byli zařlbenj
Aristowých.

Modlitba.

Bože! což geřt dlouhý wěť lidřský giného
leč řtin, řterý pomigj, gisřra, řterá se we wzdu-
chu ztrácj? Toliko proto gsou ti nemnozi dno-
wé řiwota nasseho tař drahocenni, ře se na nich
wěčný osud náš zařládá. Otče wřřeho lidu! pro-
půgě nám tu milost, abychom řaždého ořamženj
ř swému řpasenj bedliwě užjwali, se řrdcem ři-
řtým a nepořřwrněným před twářj twou puto-
wali, a řrpěliwostj řwou w utrpenj i řtálostj w
dobřem řorunu nesmřtelnosti sobě zařloužili. řa
tu milost prošme řebe řřřze zářluhy onoho řwa-
těho, gegž gři w řwětoucjm wěřku ře řwěta pro-
to powolal, ře giž byl pro nebe dořřál a řebe
hodným učiněn geřt. Amen.

Závěrek.

17. Vzhůru dítky! vzhůru muži!

obraz jeho krásłiti!

volte lilii a růži,

fialinku ze kvítí:

z pokory a nevinnosti,

z lásky věnec svinujte;

že trn význam kajicnosti,

vše pak trním lemujte!

18. K vítězství že chvátať směle,
 korunujte hrdinu,
 korunou to trpitele
 z olivy a vavřínu! — .
 Nyní pak mu s důvěrností
 svoje srdce věnujte;
 jej pro jeho stkvělé ctnosti
 ctěte, prostě, milujte! —

19. Uděl svého požehnání
 domům služebníků svých,
 chraň a veď až do skonání
 nás vždy cestou ctností tvých!
 Pomoz, bychom zde na zemi
 k nebesům pospíchali,
 podobni ti skutky všemi,
 smrtí tvou umírali! Amen.

Letanye k uctění sv Aloise.

Pane, smilug se nad námi!

Kriste, smilug se nad námi!

Pane, smilug se nad námi!

Kriste uslyš nás!

Kriste wyslyš nás!

Otče, s nebes Bože! Smilug se nad námi!

Synu, vykupiteli swěta, Bože! Smilug se nad
 námi!

Dusse Swatý! Bože! Smilug se nad námi!

Swatá Trogice, geden wěčný Bože! Smilug se
 nad námi!

Swatá Maria! Wrodug za nás!

Swatá boží rodičko!
 Swatá Panno panen!
 Swatý Aloisi!
 Wěrný služebníkú Marie Panny,
 Wtělený anděli,
 Zorliteli we swém powolání,
 Příkladu mládeže,
 Wzdobo towarýšstwa Jezýšsowa,
 Wběti lásky k bližnjmu,
 Weliký diwotworce,
 Z lásky k Bohu mučenníkú tagný,
 Příteli chudoby,
 Zrcadlo panenstvé čistoty,
 Skwělý příkladu pravé nábožnosti a bázně
 boží,
 Příkladu kázně a pokornosti,
 Welikomyslný pohrdateli marnostmi swětstými,
 Serafine láskou k Bohu zanjcený,
 Rozgýmateli utrýžowaného Jezýše,
 Neunawený ctiteli negswětěgssj swátosti,
 Jázraťú kázně a sebe zapírání,
 Kágcj — beze wšeho hříchů,
 Pro twou gedině k nebi obrácenou mysl,
 Pro twé k předstawaným poslussenstwj,
 Pro twou při chwále pokoru,
 Pro twou w bolestech a utrpenj trpěliwost,
 Pro twou k bližnjmu lásku a wljdnost,
 Swatý Aloisi, příteli Boží,
 Pro twé patření na twář boží,
 Pro twou čest a sláwu na nebi i na zemi,
 Ibychom s milostí boží za tebou křáčeli,
 Ibychom co dobré dítky Boha se báli,
 Ibychom w křesťanské opatrnosti a bedliwosti
 prospjwali,
 Ibychom na modlitbách horliwj byli,

orodug za nás!

Abychom w powołánj swém wěrně setřwali,
Abychom se w sebezapíránj, pokoře a trpěli-
wosti wycwičili,

Abychom Boha opravdu milowali,

Abychom k Marii Panně láskou synowskou
zahotěli,

Abychom bližnjho štutkem milovali,

Abychom s milostj božj swět, tělo a ďábla
přemáhali,

Abychom w dobrém setřwali,

W dobách wsseličého pokušení,

W dobách, když se k gistému powołánj odho-
dláváme,

W rozmanitých záležitostech a potřebách žiwota,

W dobách welikého a těžkého utrpenj,

Při nassj mdlobě a nestatečnosti,

Při nassj churawosti a nemoci,

Při nassem skonávání,

Swatý Aloisi, mocný orodowniče wssch, kdo
tě wzywáji,

Beránku božj, který snímáš hřichy swěta,

R. Wysłwobod nás Pane!

Beránku božj, který snímáš hřichy swěta, R. Wy-
slyš nás Pane!

Beránku božj, který snímáš hřichy swěta, R. Smi-
lug se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, wyslyš nás!

Panc, smilug se nad námi!

Kriste, smilug se nad námi!

Otče náš 2c.

V. A neuweď nás w pokušení

R. Ale zbaw nás od zlého! Amen.

orodug za nás!

Žalm 118.

1. Blahoslaveni neposřtwnění na cestě žiwota :
kteřj wedle zákona hospodinowa křáčekj.
2. Blahoslaveni, kteřj skoumagj swědectwj geho :
a kteřj celým srdcem hledagj ho.
3. Neboť kteřj pássj neprawost,
nechodj po cestách geho.
4. Ty gfi, ó Pane přikázal,
aby pilně bylo ostřjháno přikázanj twých.
5. O byt byly zpraweny cesty mé,
ř ostřjhánj rozkazů twých!
6. Tehdáž nebudu zahanben,
řdyž hleděti budu na přikázanj twá.
7. Oslawowati tě budu w upřjmnosti srdce,
z toho že gsem se naučil soudům sprawedl-
nosti twé.
8. Zákonů twých ostřjhati budu,
neopouštěg mě docela.

Sláwa Bohu Otci i Synu i Duchu Swa-
tému: Jakož byla na počátku, tak budiž nyní i
wždycky až na věky věkůw. Amen.

V. Jak krásné gest pokolenj neposřtwněné
w lesku swých ctností,

R. Sprawedliwé gest před Bohem i před
lidmi.

V. Korunou wjítěstwj wěněno bude na
věky.

R. A wezme odměnu za boge neposřtwně-
té newinnosti.

V. Blahoslaveni čistého srdce;

R. Neboť oni Boha widěti budou.

V. Budouť w nebi s anděli božjmi,

R. Následugou beránka, kamkoliw gde.

V. Wše co mnohowzácné gest na zemi,

R. S duffj zdrženliwou nemůž porownáno býti!

V. Nemilugte swět ani wěcj, které w něm gsou.

R. Abo miluge swět, nenst lásky otcowj w něm.

V. Swět pomigj s rozkošj swou,

R. Abo plnj wůli božj, zůstáwá na wěky.

Modleme se:

Ó Bože kterj gfi w andělském mládenci Aloisowi podiwuhodnou žiwota newinnost s rownou řagienostj sgednotiti ráčil, propůgč nám řez ze zásluby a přjmluwu geho, abychom, kterj gsme newinného nenásledowali, za přjkladem řagcjhо řáčeli. Škrze Ježíše Krista, Syna twého, Pána nasseho. Amen.

V. Orodug za nás swatý Aloisi,

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbenj Kristowých.

Swatý Aloisi! gemuž w průvodu neposřtwněného beránka onen nesmrtelný chwalozpěw zpjwati dáno, gimž toliko těm duffjim čistým lze prozpěwowati, kteréz Tobě rovně čistotu dusse a newinnost těla beze wšj posřtwny uchowaly. Welebíme z toho Boha, že milostj swou tať welikou sláwu na Tobě swětu zgewiti ráčil, wolagjce k Tobě: Ugmi se nás, an doposud s ouzkošj mnohou o zachowánj té přewzácné ctnosti pečowati musjme, kterouž při Tobě Bůh giž wěčnou sláwou řorunowati ráčil.

Twému orodowánj se odporoučjme, důwěrně se pod twou ochranu utjškáme; abychom k prawým ctitelům twým připočtenu býti zasloužili.

Wypros nám na Bohu tu milost, abychom

o celý běh života svého pravými tvými cnotami následovníky byli a zůstali. S důvěrou touto zařekujeme se před Tebou o svatý Aloisi, že vůči newinný a řádný život, žádného těžkého úkolu se nedopouštějme, následovati budeme; e ani mysliti, ani mluviti aneb činiti nechceme, o by se s neposlušností neshodowalo, že i když ošťihání smyslů, varování se svodných přejítek a snažení po vyšší dokonalosti uložkou života a neupřímnější práci naši nám býwati ude. —

Ochráně své odporoučíme své tělo i duši svou, svůj život i smrt svou se všemi duchovními i tělesnými záležitostmi a potřebnostmi svými. Neustávě orodovati za nás, dokud duše naše nepřivedeš na tu blaženou místo, kde Tebe i své slávy viděti a korunou nesmrtelnosti korunováni budeme, abychom s Tebou troggedině o Boha na věky věků milovati a Jemu se laněti mohli. Za to Tebe prosíme pro svou křihu horoucí lásku, pro tu gemnou lásku, kterou si k uštěžowanému Ježíši a nešťastnější svátosti oltářní stále w srdci rošwal, konečně i ro tu horliwou lásku, kterou si k neposlušné Marii Panně zahotěl, kterou si i spasení uší wphledáwal. Amen.

5krát Otče náš a — Zdráwas Maria.

(Píseň k nejsvětější svátosti oltářní.)

Píseň k uctění sv. Aloisia.

(Nápěv jako: Tvůrce mocný.)

1. Pozdraven buď nebešťane,
Aloisi náš milený! .
Tobě zápal úcty plane,
ctností vzore vznešený! —
Kterak Tebe Hospodina
milost přiozdobila;
nikdy že Tě hříchu vina,
Jemu neodcizila! —
2. Čistší věru anděl není,
který Tebe vodíval;
poklesek, blud, pochybení
zločinem jsi nazýval.
Hořký pláč tvůj vše žaloval
zpovědníku lítostně,
znovu věrnost přísliboval
Pánu Bohu žalostně.
3. Jako Seraf láskou zňatý
k stolu Páně zasedals,
života chleb z nebe vzatý,
tělo Krista přijíimals. —
Jaká plála touha v Tobě,
být života u zdroje,
Boha zřítí ve spůsobě
svátostního závoje.
4. Boháčovo radování
míval jsi za marný klam;
k nebi pnulo se tvé přání,
touha tvá byl Pán Bůh sám.

„Nedej mi tu v světském hluku“ —
 prosila — „Otče! dlouho být;
 chciť já k andělskému pluku,
 do své vlasti odejít!“ —

5. Naklonit se k tomu chtění
 dobrotivý nebes Pán,
 brzyť tvému zatoužení
 mír a poklid rajský dán.
 Pozdraven buď v nebes záři
 mládenečku milostný,
 s krásnou nevinností tváří,
 příklade náš přeskvostný! —

6. Rozum-li nám ve mladosti
 svodů kreje záslona,
 Nedej, by tím nevinností
 stávala se ouhona!
 Pomož, bychom v srdci měli
 Boha, hřechu se báli;
 nad chybou vždy zaželeli,
 rodem božím zůstali. Amen.

Modlitba večerní.

Večný Bože a otče můj! se srdcem pobnu-
 tým při závěrku dnešního dne k Tobě přichá-
 zím a děkuji Tobě, za všední dobrodiní, kteráž
 jsi mi dnes prokázati ráčil. Počkmu i napoge
 jsi mi podal dobrotivou rukou svou, též i o
 spasení mé duše hogně jsi se postaral. (Tu sobě
 připomíney všeliké tělesné i duchovní dobrodi-
 ní, kterého se ti od samého rána až do této do-
 by z rukou božích dostalo.) —

Ó gať předobrotivý jsi Bože můj! Ne-
 smýšlená jest dobrota tvá, své lásky se nic newy-

rowná a množství twého smilování gest nesčíslné. Otcovsky gses o mě postaral, zvláště ale přemnohých milosti k polepsšení a posvěcení mému poskytnouti ráčil.

Aťšak kterať gsem se gá za tuto lásku twogi Tobě odměnil, kterať gsem gá milosti twé užjwal? Dusse Swatý, oswět rozum můg, abych poznal, kterať a mnohokráte gsem se dnes hříchů dopustil! —

(Nynj zpytug svědomj a sice zouplna, gaťoby to za žiwobyť twého mělo naposled býti. — Předstaw sobě swou smrt, své smrtelné lůžko i své přigiti na soud a tať se sám u sebe.)

Splnil-li pať gsem předsewzetj dnes zrána učiněné? Čhtěl gsem se wěrným následownjkem sw. Aloise státi.

Ždaliť pať gsem dostál zašlibenj swému? Milowal-li pať gsem Boha, sloužil-li pať gsem Jemu tať; gať by to při těch samých okolnostech sw. Alois gistě byl učinil? —

Jaťe bylo moze myšlení? — Co, s kým a o čem gsem mluwil? — Nepromluwil gsem nic zbytečného, neprawdiwého, nelasťawého? — Aťerať gsem wyřonal modlitbu swou? Byl-li pať gsem w domě božim pln hluboké ucty, pokornosti a pobožnosti? Aťerať gsem se o samotě a kterať we společnosti chowal? Neměl gsem se snad hrdě k někomu? Aťerať pať gsem se řřatil? — Byl gsem pilný při práci, řřidmý při gidle a pitj, řřomného chowání k osobám wznesseňgřřim, a mřřumilowného řře wřřem beze wřřeho rozdjlu, milosřřdného řřdce k nuzným?

Co gest mou neřřhlawněgřřj chybou? — Taťto zpytug wřředko gednání své od doby gedné k době druhé — až po samý wečer. Kdyby pať řř

amolibost ssálosti chtěla, tu wolej opět a opět:
Dusse Swatý! oswjcuj mě! Maria přispěj mi
na pomoc! — — —

O Bože a Pane můj! Rozgjmage žiwot
twůg a na myslí přemjtage, kterak gsem žiw byl,
a kterak gsem wlastně žiw býtiměl, nemohu bez
žármutku ani na Tebe ani na sebe popatřiti. —
Důkazowé twé ke mně lásky gdou za sebou řa-
dou nepřetržitou — awssať běda, běda! — žiwot
byti moge gest rowněž nepřetržitá řada hříchů
a nezbywá mi giného, leč abych se w náruč mi-
losrdenstwí twého utekl, kteréz nehledá smrt
hřjssnjša, ale aby se obrátil a žiw byl. Pln dů-
wěry utjkám se k Tobě Otče můj a prosím:
Ač mi odpustiti wssecko zlé myšlenj, gjmž gsem
se dnes proti twému rozkazu zabýwal, — rač
mi ge prominouti pro swatou mysl ochrance mé-
ho, Aloise swatého!

Takřéz neráčjž na hřjssné mluwenj a gedná-
nj moge zpominati, ohlžjege se na slowa a skut-
ky horoucí lásky a pouhé nábožnosti Aloise swa-
tého.

Smilug se nade mnou a buď milostiw mně
hřjssnému! Na přjmluwu swatého Aloise rač mé
ode wšech hříchů mých očistiti tou předrahou
krwí, kterouž twůg gednorozený Syn i za mě
wplil a kterou Tobě z rukou sw. Aloise w obět
na smjtenj a zadosť učiněnj pokorně podávám.

Brew Aristowa gest celou naděgj mou!
Pročez, dějwe než se na odpočinutj položim, ge-
stě gednou obracim se k Tobě můj Ježíši, roz-
gjmage twou neobsáhlou lásku, kterou gšl nám,
na křjži co nevyjdněgšj hřjssnjš umjrage, zgew-
nou učinil, postaraw se žároweň o to, abys me-
zi námi zůstal až do skonánj swěta! Jaká to lá-

sta! — Jezš za mě na kříži umírá — Jezš
 žiw ge t wůli mně — w neyswětěgšš swátosti.
 Powzdechni sobě srdce moge powzdechem lásky
 sw. Aloise a zwolery ze wšš síly horoucí lásky:

Bože kříž za lůžko máš,
 za mě na něm umíráš;
 obsypán jsi trápením!
 jak se Ti jen odměním?
 Ač Tě neobsáhne nebe,
 přece zkrýváš tajně sebe
 v závin chleba, v pokrm nám:
 rci, jak Tebe chválit mám?
 Byť bych tisícere žití
 Tobě tvé cti věnoval;
 přece bych jen v živobytí
 před Tebou co dlužník stál. —
 Budoucně chci všecku snahu,
 řeč i skutek, žití dráhu,
 lásku svou Ti věnovat:
 popřej mi jen milost Kriste
 abych mohl v této čisté
 lásce k Tobě umírat! —
 Po tvém synu srdce svoje
 matko — Tobě zadávám;
 učiň v něm obydlí tvoje,
 Kristu, sobě lásky chrám!
 Pro předrahé krve Páně
 na kříži prolévání
 měj Maria mě v ochraně
 nyní až do skonání! —

Otče náš zc. Zdráwas. — Wěřim w Boha zc.

Anděli strážce i wy nebesstj duchowé a wy-
 wolenj boží prosťte za mě, abych zbawen wššeho
 zlého posagně odpočíwal.

Bože, odporoučím Tobě i též své přibuzné, obrodince, přátele i nepřátele. Přispěj chudým, vězněným, trpějícím, cestujícím a nemocným. Nev-
obrotivějším Ježíši, milovnější duši, prosím Te-
be pro smrtelné bolesti nešťastnějšího srdce tvé-
ho, pro bolesti neposkvrněné tvé matky umeg-
roví svou hříšnější celého světa, kteří smrtelnou
úzkostí uchwáceni jsou a dnes umírají budou.
Srdce Ježíšovo! pro smrtelnou úzkost, kterou
si zkoušelo, smiluj se nad umírajícími! — Smi-
luj se i též nad všemi v Pánu zesnulými, kte-
ří v očistci vykoupení svého očekávají.

Odpočinutí věčné dejž jim Pane,

A světlo věčné ať jim svítí.

Skrze milosrdenství tvé ó Pane

ať odpočívají v svatém pokoji. Amen.

We gměnu Boha Otce i Syna i Ducha Sva-
tého. Amen.

Pobožnost

k

sv. Viktorinu,

biskupu a mučenníku Páně.

P o b o ž n o s t

na den sv. Viktorina,

skupa a mučenníka Páně i patrona města
Litomyšle a jeho okolí.

ne, smilug se nad námi!

iste, smilug se nad námi!

ne, smilug se nad námi!

iste, uslyš nás!

iste, vyslyš nás!

tče s nebes, Bože! Smilug se nad námi!

pnou, vykupiteli světa, Bože, Smilug se nad
námi!

usse Swatý, Bože! Smilug se nad námi!

watá Trogice, geden věčný Bože! Smilug se
nad námi!

watý Wiktorine, biskupe a mučenníku Páně!
Orodug za nás!

enž gfi o čest nasseho swatého náboženstw
horlil,

enž gfi spolučrešťanů swých slowem i př-
kladem posilowal,

enž gfi gich slowem i přikladem k žiwotu
črešťanstwému napomínal,

enž gfi mnohých před odpadnutím od wstř-
ochránil,

enž gfi mnohé pohany k prawému učení Ari-
stowu obrátil,

enž gfi pro wjru utištěným črešťanům la-
stawě pomáhal,

oro-
dug
za
nás!

Jenž gſi ge w gegich ſouženj těſſil,
 Jenž gſi newinných od ſwůdných ouřladů
 oſtřihal,
 Jenž gſi Kríſta Ježíſſe před nepřáteli geho
 neohroženě wyznáwal a hágil,
 Jenž gſi ſe žádným ſwěta láfánjm-ř odpad-
 nutj od wſey ſwěſti nedal,
 Jenž gſi ſe pro wěčné ſpaſenj ſtátek pozem-
 ſkých zbawil,
 Jenž gſi ſe žádným wybrožowánjm odſtraſſiti
 aniž ř newěrnosti ſwěſti nedal,
 Jenž gſi pro Kríſta potupné pohaněnj trpě-
 liwě ſnáſſel,
 Jenž gſi pro Kríſta boleſtné mučy trpěliwě
 podniřal,
 Jenž gſi pro Kríſta mučenniřkou ſmet ſtatně
 podſtoupil,
 Jenž gſi za ſwůg ſlechetný bog od Boha byl
 oſlawen,
 Jenž přimluwou ſwou Křeſťany w ſouženj
 ochraňugeř,
 Jenž ſe etitelů ſwých w potřebách ugjmář,
 Abychom před morem hřichu a před nemiloſtj
 božj byli oſtřiháni,
 Abychom ode wſſeho zlého byli zbaweni,
 Abychom před morem a nářazou byli uſſetřeni,
 Abychom twěho nebeſtěho ſmeryſſlenj a přj-
 řladu byli náſledowni,
 Abychom tobě rowně o čeſt ſwatěho ſwěho
 náboženſtwj horlili,
 Abychom tobě rowně wěcem nepomigegjcjm
 před marnoſtmi ſwěta přednoſt dáwali,
 Abychom Tobě rowně o ſpaſenj ſwěho bliž-
 njho laſťawě pečowali,
 Abychom i my bližnjho ſlowem i přjřladem

před zlým warowali a k dobrému powzbu-
zowali,

Abychom se na tomto světě ničím od cesty
Páně odwrátiti nedali,

Abychom i my pro křesťanskou spravedlnost
trpěti powždy hotowi byli,

Abychom opravdu po křesťansku živi gsouce
někdy swatě stonali,

Abychom wšelikých tělu i duši prospěšných
věcí od Boha dosáhli,

Veránku Boží, genž snjmaš hříchů swěta,
Odpusť nám, Pane!

Veránku Boží, genž snjmaš hříchů swěta,
Ušlyš nás, Pane!

Veránku Boží, genž snjmaš hříchů swěta,
Smilug se nad námi!

Kriste, ušlyš nás!

Kriste, wyslyš nás!

Pane, smilug se nad námi!

Kriste, smilug se nad námi!

Pane, smilug se nad námi!

Otče náš a t. d.

A. A neuweď nás w pokušení,

E. Ale zbaw nás od zlého! Amen.

Dle žalmu 69.

1. Bože ku pomoci mé wzežti,
Pane, ku pomoci mi pospěš!
2. Ať se zaháněj a zastýdij,
Aťež hledagj duše mé.
3. Zpět obráceni buďte a zarděte se,
Aťež mi žádagj zlého.
4. Zpět obráceni a zaháněni buďte,
Aťež se mi w nehodě posmíwagj.

5. Ať se radugj a weselj w Tobě,
Kterj upřimně hledagj Tebe.
6. Ať řřkagj: Weleslawen budiž Gospodin!
Kdožkoli milugj spasenj Twé.
7. Já pať chudý a nuzný gsem!
Bože, spomoziš mi!
8. Spomocniš mŭg a wyswoboditel mŭg gfi Ty;
Gospodine, neprodljwegž!

Sláwa Otci i Synu i Duchu Swatému, ga-
kož byla na počátku, tať budiž nynj i wždyčy až
na wěky wěkůw. Amen.

- A. Spasený učiň služebnišy swé,
L. Bože mŭg doufagjci w Tebe.
- A. Budiž nám Pane wěži mocnou,
L. Před twátj nepřitele.
- A. Nic neprospjweg nepřitel nad námi,
L. A syn neprawosti neussřodiž nám.
- A. Nenalož s námi, Pane, dle hřichůw nassich,
L. Aniž odplacug nám dle neprawostj nassich.
- A. Modleme se za newyřřřřho biskupa nasseho A.
L. Gospodine, zachowegž ho, obžiwiz ho, a bla-
hoslaweného učiň geg na zemi a newyďáwey
ho w ruce nepřátel geho.
- A. Modleme se za dobrodince nasse,
L. Pane, rač odplatit wssm nám dobře činjcjm
pro gméno twé žiwotem wěčným. Amen.
- A. Modleme se za wěrné zemřelé,
L. Odpočinutj wěčné degž gim Pane, a swětlo
wěčné ať gim switj!
- A. Odpočiňte w pokoj,
- L. Amen.
- A. Modleme se za bratři nasse nepřjtomné,
L. Spasený učiň, Bože, služebnišy swé, doufagjci
w Tebe.
- A. Sessli gim Pane, pomoc ze swatyně,

E. A ze Sionu ostřešeyž gich.
 K. Pane, wyslyš modlitbu mou,
 E. A wolánj mé k Tobě přigď.

Modleme se :

Wšemohoucí, věčný Bože, genž gš swatého Wiktorina, biskupa a mučenníka svého k sláve věčné povolati ráčil: propůgě milostiwě, bychom, gesso slawné zásluhy geho ctíme zde na zemi, na geho přimluwu milostí Twou k sláve věčné nebeské přivedeni byli.

Wšemohoucí Bože, genž gš potěšenj wšech armoucených a posilněnj wšech bdných a nuzných; oučastnými se činíce přimluwy swatého Wiktorina, Patrona našeho, prosíme Tebe: přigmi modlitbu a pláč wšech těch, kteří w swých zármutcích a utiřowánjích k Tobě wolají, aby wšílni z twé božské pomoci a z milosrdenstwj twého we wšech swých potřebách a důležitostech se radowali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Třikrát Otče náš rc. a Zdrawas rc.

Život sv. Viktorina

biskupa a mučenníka Páně.

Nemálo se prawdě podobá, že sw. Wiktorin med za času apoštolowánj sw. Petra w Římě, rukou prwnjho knžete apoštolského křtu swatého došel. Pro swou u wjře horliwost, wroucenost a nezvratnou pewnost byl z vlasti wyhnán i we vzdálených, od swěta wzdělanějšjho kon-

činách, w zemi, od Římanů Pontus zwané, život tráвити odsouzen.

Než ale ani u vyhnanstwj trapném a strastj plném neuchladla geho k Ježíšši láska; ano právě tu oškázal se pod práporem swaté prawdy neohroženým bogowníkem býti. —

Za těch totiž dob žila w té samé zemi w krutém vyhnanstwj wznesená římská šlechtice Glawia Domitilla, kteráž gsouc z rodu císařského, z lásky k Ježíšši rukou římského šlechtice Aureliana byla pohrdla a chtěj ženichu nebeskému věrnou zůstati, po závogi panenském před svým sňatkem šáhla; za čez na rozkaz krevnjho přitele císaře Domitiana z vlasti wypovězena, rozkošse bohatých a obširných svých statků mile ráda opustila a k vůli swému Ježíšši za těžkou bídu vyhnanců wyměnila.

Ussat nástrahy náruživě zapáleného Aureliana swatou tu pannu stihati nepřestávaly — a lákání a swůdnictwj wsseho druhu bylo tu wedle muš užíváno na zvrácení šlechticné odhodlanosti nassj Bohu milé Domitilly. Než ale Bůh swé neopouští — a proto i swatá Domitilla z rady a útěchy věrných svých služebníků a přátel, kteří tjm samým osudem vyhnanstwj stížení byli, a k nimž i sw. Wiktorin náležel, zázračné statečnosti a nepřekonatelného hrdinstwj nabýwala.

Adyžpak služebníci gegj, těšitelé a spolukřesťané, Neréus a Achilleus na rozkaz císaře Trajana mučení, z Pontu odweženi aw Terracíně štati gsou byli; nezbywalo než i ostatnj gegj přátele, učitele a rádce Marona, Eutycha a Wiktorina odstraniti, ku kterému cíli sobě wzteklý Aurelian na císaři té přizně wyžádal, že

jemu řečenj rekové křesťanstj na milost i ne-
milost wydání gsou.

Osamotnělá Domitilla osud swůg před-
wdagje, k mučennictwj se hotowila a náš sw.
Wiktorin do Říma odwežen, na statku mučitele
Aureliana co otrok k těžké práci při stawěnj
řlnice odsouzen gest. W těžkých tu okowech klo-
potnou práci při bjdné otročj strawě trpělivě
zastával, úzký žalár byl w noci geho přistěssim,
holá zem geho lůžkem; že wšak Ježísse w srdci
nosil, nestýskal, nýbrž chwála spasitele Ježísse
Krista ozýwala se z ust geho.

Trapný tento staw krutého otroctwj milý
swatý náš po tři léta zadržel. Mezi tjm časem
uznal dobrotiwý Bůh za dobré, na wěrném
služebnjku swém zgewiti před twářj swěta po-
hanského swou moc a sláwu, uděliw otroku
Wiktorinu milost diwotwornou. — Na wroucnou
modlitbu tohoto služebnjka Páně uzdrawen gest
druhý správce místa toho, kde Wiktorin byl wě-
zen, a powstal z nemoce přetěžké, kterou se byl
po plná tři léta zle trápil. To snad zawdalo
přičinu, že otrocké wazby sprostěn a na swobo-
du dán byl; ačkoliw giná zbožná powěst tomu
chce, že ohněm s nebe poslaným wazeb zbawen,
z otroctwj wywázl.

Co prw s neunawenou horliwostj, puzen
swatým přesvědčenjm, a láskou k spasiteli za-
njcen činil, tomu se nynj s celým úsiljm wděč-
nostj unessené dusse swé oddával: řázalť nynj
celému sousedstwu swému neohroženě Ježísse ukřis-
žowaného a slowo geho přinášelo užiteř stý a
srdce, prawdou zachwácené srdce wěřjcich to
bylo, které geg za biskupa w Amiternu, městě
w střednj Italii ležjcim, powolalo.

Že pak co pravý nástupce sw. apóstolů sklčené a opuštěné křesťany vyhledával, ano že i w daleké cizině až doposud tryzněnou Domitillu slowem wjry k wytrwalosti pobizeti neumdléwal, roznjtil wssuchen hněw mocného Aureliana proti sobě tak, že měl plamenem wzteku geho brzy uchvácen býti.

Blíž Amiterna prýssij ze země sijná, hnusně páchnoucí a smrticím výparem dýchající voda — a na ta místa dal zúřiwý Aurelian swatého biskupa Wiktorina zawléci, tam pak hlavou dolů nad hustým sijným výparem powěsiti, kterěžto muka swatý náš po dwa celé dni snášel, až pak dne třetjho swatý žiwot swůg wjtězslawně dořonal, aby z rukou spasitele swého wzal slawnou forunu mučennictwj a nesmrtnosti.

Mučennictwj sw Wiktorina připadá na konec prwnjho stoletj po narozenj Krista Pána, a cjrkw swatá slawj dne 5. zářj památku geho.

Tělo swatého Wiktorina bylo pohozeno, aby se zwěři kořistj stalo, čemuž wssak láska wděčná křesťanů amiterenských nedopustila, pochowawssi miláčka swého w městě Amiterneu. — Nad hrobem geho wzdělána gest kaplička s nápisem:

Hic requiescit Bictorinus presbyter.

(Což na česko znj:)

Zde odpočiwá kněz Wiktorin.
